

In een echt donkere nacht van de ziel is het altijd drie uur 's ochtends. F. Scott Fitzgerald schreef die zin bijna zestig jaar voor mijn geboorte, maar hij geldt nog steeds. Op dit uur van de dag slaapt Londen niet. Het geeft alleen zijn ogen rust en brengt ongeduldig geroezemoes voort terwijl het wacht tot de zon opkomt. Het lijkt wel een wat ouder, tandeloos beest, dat de jaren opkauwt en ze met moeite doorslikt.

Ik zit achter het stuur van een politieauto en rijd over Prince Charles Road naar Hampstead in Noord-Londen. Het licht van de koplampen zwiept over het natte asfalt en weerkaatst tegen de glanzende lak van geparkeerde auto's, waarvan de motorkappen zijn bepareld met regendruppels. Naast me zit agent Rowan Cooper met een telefoon tegen zijn oor om de bestellingen van onze collega's op te nemen.

We gaan ontbijt halen bij een joodse bakkerij in East Finchley die de beste bagels met cornedbeef van Londen maakt buiten Brick Lane. Onze collega's van bureau Kentish Town hebben honger, vervelen zich, of allebei, hoewel we het woord 'verveling' nooit gebruiken. Een rustige nacht is een goede nacht. Goede nachten zijn zeldzaam.

'Wat wil jij?' vraagt Coop.

'Gerookte zalm met roomkaas.'

'Wat ben je toch ook een meisje.'

'Ik ben pescotariër.'

'Is dat zoiets als een agnostariër?'

'Nee, ik ga juist wel naar de hemel.'

Coop is een van de weinigen die me geen Phil noemen, maar Philomena. Mijn moeder doet dat ook. Zonder uitzondering. Op mijn eerste dag op bureau Kentish Town belde ze mijn baas om te zeggen dat ik met 'Agent Philomena McCarthy' aangesproken moest worden. Dat vond hij om te gieren en ik ben er nog wekenlang mee gepest.

Coop komt net van de academie, maar heeft het zelfvertrouwen van iemand met veel meer ervaring. Misschien is dat wel iets van mannen. Toen ik afstudeerde aan Hendon, de politieacademie, en begon met werken, deed ik mijn uiterste best om me aan te passen in plaats van op te vallen, wat iets van vrouwen is. Dat is nu vier jaar geleden en ik voel me nu prettiger in mijn uniform, maar probeer nog steeds zo min mogelijk aandacht te trekken. Met een familie als de mijne kan ik me maar beter gedeisd houden.

Dit is mijn laatste dienst van een rooster van zes dagen, dat begon met twee vroege diensten, gevolgd door twee late diensten en nu twee nachtdiensten, waarna ik vier dagen vrij ben. Morgen, waarmee ik vandaag bedoel, heb ik een familiebijeenkomst – een doop in een kerk in Greenwich – waarbij ik peetmoeder word van het eerste kindje van mijn nicht Rosie.

Daarna ontvoert Henry me voor een romantisch weekendje Parijs, wat geheim had moeten zijn, maar toen ik op zoek was naar contant geld om onze schoonmaakster te betalen, vond ik een betaalbewijs voor tickets van de Eurostar in zijn jaszak. Ook zag ik aanwijzingen op zijn Facebookpagina: Airbnb-appartementjes in het Quartier Latin. Voor Siri kun je niets geheimhouden.

Het wordt ons eerste reisje naar het buitenland sinds onze huwelijksreis, een tiendaags, uitzonderlijk nat verblijf in de Malediven, toen de tropische storm Bethany regenrecords brak. We hebben alleen maar in bed gelegen, waar we Netflix bingeden en seks hadden, als we niet bezig waren handdoeken tegen de balkondeuren te leggen of slome duikelaars probeerden te ontwijken in het restaurant.

Ik vermoed dat seks dit weekend ook hoog op de agenda staat, want de laatste tijd hebben we het allebei heel druk gehad, en Henry wil me warm maken voor het idee om een gezin te starten. Het zal fijn zijn om verleid te worden – de champagne, kaviaar en het uitzicht op de Seine – maar ik zal niet van gedachten veranderen. Nog niet.

We zijn pas een jaar getrouwd en ik blijf met alle plezier nog een tijdje oefenen. Mijn biologische klok is namelijk nog echt niet hard aan het tikken. Ik ben negenentwintig. Henry is eenendertig en we hebben twee inkomens nodig om onze hypotheek te betalen. Om

maar te zwijgen van de alimentatie die hij moet betalen aan zijn ex-vrouw, die Henry behandelt als haar persoonlijke pinautomaat.

Wat het krijgen van kinderen betreft, is mijn antwoord 'nog niet', maar ik heb wel een grove planning in gedachten. Vierendertig bij de eerste, zesendertig bij de tweede. Een meisje. Een jongen. Kon ik ze maar bestellen bij Uber Eats, met knoflookbrood erbij.

Op dit moment geniet ik van mijn carrière. Acht maanden geleden ben ik van Southwark naar Camden gegaan, en niemand van bureau Kentish Town heeft iets over mijn familie gezegd, hoewel er ongetwijfeld een paar mensen op de hoogte zijn. Sommige kinderen moeten voldoen aan de verwachtingen die hun ouders hebben geschapen. Ik moet eraan ontsnappen.

Mijn vader is Edward McCarthy en mijn ooms zijn de gebroeders McCarthy, die in de roddelpers 'kleurrijke plaatselijke personen' of 'ex-veroordeelden' worden genoemd, maar nooit 'bendeleden', omdat mijn vader een advocaat onder een sneltoets heeft.

Ik heb nooit begrepen waarom mensen de term 'georganiseerde misdaad' gebruiken. Ze hebben het nooit over 'georganiseerde verpleegkunde' of 'georganiseerd onderwijs' of 'georganiseerde boekhoudkunde'. Waarom krijgen misdadigers dit bijvoeglijk naamwoord? Misschien omdat de meeste misdaden chaotisch, impulsief en stom zijn, wat de reden is dat de daders gepakt worden. Dat geldt niet voor Edward McCarthy. Beschuldigingen en insinuaties glijden van hem af alsof hij John Gotti is, de Teflon Don. Er blijft nooit iets aan hem plakken.

'Met extra mosterd,' zegt Coop, waarmee hij de bestelling afrondt. 'We zijn er over een kwartiertje.'

Tevreden stopt hij zijn telefoon weg en hij begint op het dashboard te trommelen. Voor Coop is eten een wedstrijd, wat je aan zijn middel begint te zien, hoewel hij blijft volhouden dat hij aan het trainen is voor de marathon van Londen.

Op dit uur van de dag zijn de wegen bijna helemaal verlaten, afgezien van de vuilniswagens, veegwagens en zo af en toe een zwarte taxi, die tegenwoordig elke kleur kan hebben. Het regent niet meer en nevelige gele kringen gloeien om de straatlantaarns, waarvan het licht wordt gereflecteerd in plassen op de weg.

We zijn net op Haverstock Hill, niet ver van bureau Belsize Park, als er een fietser uit een zijstraat komt racen en door rood rijdt. Ik zie een gele flits en rem uit alle macht. De wielen blokkeren. De banden piepen. De fietser wijkt uit en draait op het laatste moment zijn hoofd om, zijn ogen vol angst. De auto tikt zijn achterwiel aan. De fiets wiebelt, maar de fietser blijft rechtop en rijdt verder Haverstock Hill af, staand op de pedalen, met een heen en weer zwiepend, in lycra gehuld achterste.

‘Shit!’ zegt Coop, die zich vasthoudt aan het dashboard. Zijn notitieboekje en telefoon zijn op de grond gevallen.

‘Gestoorde eikel,’ zeg ik terwijl ik naar adem hap.

‘Wil je erachteraan?’

Dat overwegen we allebei even terwijl we aan hetzelfde denken. De papierwinkel. Als we de fietser te pakken krijgen, zijn we de rest van de nacht bezig met rapporten schrijven, verklaringen voorbereiden en een formele tenlastelegging opstellen. Na twaalf uur werk en een halve dag in de rechtbank zullen we toekijken hoe hij zich voor de rechter gedraagt als koorknaapje, en hoe die hem een tik op de vingers zal geven en hem zal vermanen dat hij de volgende keer voorzichtiger moet doen.

‘Volgens mij hebben we hem bang genoeg gemaakt,’ zeg ik.

‘Hij deed het in zijn broek,’ zegt Coop.

De politieauto staat met stationair draaiende motor midden op de kruising. Ik kijk in de spiegels en rijd verder.

‘Zag je dat?’ vraag ik terwijl ik mijn hoofd omdraai.

‘Wat?’

‘Op de weg. Achter ons. Een kind.’

‘Zag je een kind?’

‘Ja.’

Hij volgt mijn blik. De weg is leeg.

‘Weet je het zeker?’

‘Ja.’

Ik parkeer op de hoek en loop terug naar de kruising. Coop loopt op een holletje om me in te halen.

‘Een kind. Hoe oud?’

‘Jong. Een jongetje, volgens mij.’

‘Waar was hij?’

‘Hij stond op de hoek.’

We zijn er. De meeste huizen staan een eindje van de weg en hebben een metalen hek, een muurtje of een netjes getrimde heg om een voortuintje heen. We kijken links en rechts Haverstock Hill af.

‘Misschien was het een hond,’ zegt Coop.

‘Nee.’

Onze schouderportofoons kraken en ruisen tegelijk. ‘Alle eenheden. Alle eenheden. Noodsituatie. Ernstig incident gaande. Hatton Garden. Begeef je naar Holborn Circus en meld rijtijd.’

Coop zegt via de portofoon: ‘Kilo Quebec drie nul hier. Twaalf minuten. Over.’

‘Ga jij maar,’ zeg ik.

‘We moeten bij elkaar blijven.’

‘Ik laat een kind niet in z’n eentje buiten.’ Ik zeg in mijn portofoon: ‘Kilo Quebec drie nul. Dit is agent McCarthy. Ik zag een kind alleen in pyjama. Ik ga te voet op zoek.’

‘Wat is je locatie?’

‘Kruising Haverstock Hill en England’s Lane.’

‘Heb je een omschrijving?’

‘Een jongetje in een lange pyjama.’

‘Leeftijd bij benadering?’

‘Moeilijk te zeggen. Ik heb maar een glimp opgevangen.’

‘Heb je assistentie nodig?’

‘Dat laat ik nog weten.’

‘Begrepen. Uit.’

Ik loop terug naar de politieauto en pak een zaklantaarn en warm-tedeken, waarna ik Coop zie weggrijden. Uit mijn portofoon komt communicatie over de situatie in Hatton Garden. Een overval. Daar gaat de rustige nacht.

Terug in England’s Lane loop ik langzaam over de stoep, ik zoek onder auto’s en tuur over heggen. De stoeptegels zijn omhooggeduwd door de boomwortels, waardoor ze op sommige plekken hobbelvormen. De weg is omzoomd met uit rode baksteen opgetrokken

herenhuizen, af en toe onderbroken door een vrijstaand huis of een twee-onder-een-kapwoning. Waarschijnlijk merendeels monumenten. Duur. Donker. In rust.

Bij een half openstaand hek stap ik naar binnen en daar hoor ik in de bosjes, onder de zompige blaadjes, een ritselend geluid. Misschien is het een kat of een vos. Het wemelt in Londen van de vossen, die gespecialiseerd zijn geraakt in het stadsleven. Ze doorzoeken vuilnisbakken en paren in de parken en open velden.

Ik schijn heen en weer met mijn zaklamp, hurk en kijk onder de heg. De lichtstraal valt op een bleke witte voet. Een scheenbeen. Een enkel. Vijf bemodderde tenen. Een pyjamabroek.

‘Hallo,’ zeg ik.

De voet verdwijnt.

Ik ga op het vochtige gras zitten en voel dat mijn broek nat wordt. In de tuin ruikt het naar compost en pas gemaaid gras. ‘Ik heet Phil. Hoe heet jij?’

Stilte.

‘Laat me raden. Misschien heet je Peter, zoals Peter Konijn, of Stuart, zoals Stuart Little. Ben je een konijn of een muis?’

Een zacht stemmetje zegt: ‘Nee.’

‘Je klinkt als een muisje. Ik schrik altijd als ik een muis zie. Dan ben ik bang dat ze langs mijn been omhoog rennen. Dat zou jij niet doen, toch?’

‘Nee.’

‘Ik denk dat ik wel wat bewijs nodig heb dat je geen muis bent. Kun je misschien je vingers laten zien? Muizen hebben geen vingers.’

Het is even stil en dan ritselen de blaadjes. Onder de bosjes komt een handje tevoorschijn.

‘Hm,’ zeg ik. ‘Misschien hebben muizen toch vingers. Maar ik weet zeker dat ze geen tenen hebben. Heb jij tenen?’

Na weer een stilte komen er twee in pyjama gehulde benen onder de heg vandaan.

‘Je bent denk ik geen muis. Wat zou je nog meer kunnen zijn?’

‘Ik ben een meisje.’

‘Nee, dat kan niet. Meisjes wonen niet in heggen. Meisjes horen in

bed te liggen.' Ik schuif wat dichterbij. 'Ik moet opnieuw beginnen en je naam raden. Je klinkt als een Jasmine, of een Ariël of een Elsa. Zeker een prinses?'

'Ik wil geen prinses zijn.'

'Aha. Heet je dan misschien Minnie Muis? Of Schatje Patatje?'

'Ik heet Daisy,' zegt de stem.

'Wat een mooie naam. Dat is Engels voor madelief. Ik ben dol op madeliefjes. Wat doe je zo laat nog buiten?'

'Ik kreeg mama niet wakker.'

'O, zo.'

'En ik mag niet met vreemden praten.'

'Dat is een heel goed advies, maar ik ben geen vreemde. Ik ben van de politie. En ik wil je naar huis brengen.' Weer wacht ik, maar in de heg beweegt niets. 'Ik zal je vertellen wat ik ga doen, Daisy. Ik ga liggen en een tukje doen. Dat zou ik liever op een warm en droog plekje doen, maar ik kan je hier niet buiten laten zitten.' Ik vouw de aluminium warmtedeken uit, leg hem op het gras en rol me op. Na een tijdje beginnen de blaadjes te bewegen. Ik doe mijn ogen iets open en zie een gezichtje. Daisy kruipt uit de heg, knielt naast me neer en schudt zachtjes aan mijn schouder. Haar haar is in een pagekopje geknipt en ze heeft een veeg modder op haar wang.

'Ik moet plassen,' zegt ze.

'Oké, dan gaan we naar jouw huis toe.'

Daisy schudt haar hoofd. Ze drukt haar bovenbenen tegen elkaar om het in te houden.

'Je kunt ook hier plassen,' stel ik voor.

'In de tuin?'

'Ik plaste altijd in de tuin toen ik zo oud was als jij.'

Daisy kijkt me twijfelend aan.

'Je moet wel uitkijken dat je niet over je voeten plast,' zeg ik. 'Trek je pyjamabroek maar naar beneden en ga op je hurken zitten. Ik houd je armen wel vast, dan kun je niet vallen.'

Daisy doet wat haar is opgedragen. Haar billen steken naar achteren, naar de heg.

'Er komt niks,' zegt ze.

‘Denk maar aan stromend water.’

‘Waarom?’

‘Dat helpt.’

Ik begin een kinderliedje te zingen. ‘Het regent, het regent, de pannetjes worden nat.’

Al snel hoor ik gespetter van urine op het gras.

‘Waarmee moet ik me afvegen?’ vraagt Daisy.

‘Met een tissue,’ zeg ik en ik haal er een uit mijn zak.

Ze trekt haar pyjamabroek omhoog en ik sla de warmtedeken om haar heen.

‘Je zei dat je mama niet wakker kon krijgen. Lag ze toen in bed?’

‘Nee.’

‘Waar was ze dan?’

‘In de keuken.’

De moed zakt me in de schoenen. ‘Waar woon je?’

Ze wijst het donker in.

‘Kun je het me laten zien?’

Daisy pakt mijn hand vast en trekt me naar de stoep, ze loopt een beetje mank. Haar hand is ijskoud.

‘Hoe oud ben je?’ vraag ik.

‘Bijna zes.’

‘Wat is je achternaam?’

‘Kemp-Lowe.’

‘Zijn dat twee namen of is dat er één?’

‘Het is mijn naam.’

We lopen Antrim Road in, langs de bakstenen herenhuizen en victoriaanse rijtjeshuizen, die bijna allemaal zijn verbouwd tot appartementen.

Daisy blijft voor een groot huis staan. Het geschilderde ijzeren hek staat open en een geplaveid paadje leidt naar een deur omkranst door blauweregeng.

‘Is dat jouw huis?’

Ze knikt.

‘Hoe ben je naar buiten gegaan?’

Daisy wijst naar de voordeur, alsof dat logisch is.

‘Is een van deze auto’s van mama of papa?’ vraag ik.

Ze kijkt de weg af en wijst naar een zilverkleurige Mercedes, uit het duurste segment. Haar familie zit duidelijk goed bij kas. Ik doe een oproep. ‘Kilo Quebec drie nul voor meldkamer.’

‘Meldkamer.’

‘Ik heb het kind gevonden. Ze heet Daisy Kemp-Lowe. Leeftijd vijf jaar. Ze zegt dat ze haar moeder niet wakker kon krijgen. Ik sta nu voor het huis. Kun je een kentekenplaat voor me natrekken?’

‘Begrepen.’

‘Zilverkleurige Mercedes. Hotel Victor zes drie Golf Mike Charlie.’

We wachten, zittend op het stoepje. Ik trek de warmtedeken strakker om Daisy heen, en dan zie ik bloed op de mouw van haar pyjama.

Mijn portofoon kraakt. ‘Meldkamer aan Kilo Quebec drie nul. Het voertuig staat geregistreerd op naam van Russell Kemp-Lowe. Antrim Road 75.’

‘Begrepen.’

Ik kijk Daisy aan. ‘Ik ga je naar bed brengen.’